Srijeda, 04.07.2012.g.

Jučer sam igrao tenis u parovima. Poziva me tako jedan dragi čovjek da

odigramo koji susret s drugom dvojicom prijatelja.

I igrali smo već više puta. I jedan i drugi već znamo kako onaj drugi

može igrati, što mu je dobra a što loša strana.

Taj tenis u parovima, kojeg ponekad odigram u zadnje vrijeme, dosta me

naučio o tome KAKO PRIHVATITI DRUGOGA TAKAV KAKAV JE.

Kada smo prvi put zajedno igrali, taj čovjek i ja, odmah smo osjetili da

si baš i ne "pašemo", da si ne odgovaramo prema nekim našim

ljudskim, pa i teniskim, karakteristikama. I razgovarali smo o tome. I

redovno smo gubili.

Sada, kada smo se malo upoznali, kada smo probali, i djelomično i

uspjeli, prihvatiti jedan drugoga s onim karakteristikama koje obojica

imamo, došao je i rezultat toga. POČELI SMO DJELOVATI I IGRATI

TAJ TENIS KAO PAR.

A jučer, jučer smo izgubili. Iz nekog razloga, poslije je i taj moj prijatelj

rekao da sam ne zna zašto, on je bio nešto nemirniji i nervozniji. Nije

nam baš išlo pa ga je to dodatno učinilo nemirnim. Pa mi je počeo stalno

prigovarati i savjetovati me kako bih morao odigrati.

Ja sam na početku malo i reagirao, pokušao sam mu objasniti zašto sam

neke udarce tako odigrao. Rekao je on poslije da je on bio malo

nervozniji, da ne zna zašto, ali da nije baš od mene očekivao da ću ja

odmah reagirati.

Nisam ja odmah reagirao, nije on toga bio svjestan, već sam reagirao

kada je on to neko vrijeme prigovarao.

A kada on to nije prihvatio, ja sam učinio protivno svojoj volji. Učinio

sam onako kako mi je on rekao. I glatko smo izgubili. No, ja se nisam

htio prepirati jer sam vidio da on to jednostavno ne prihvaća.

VJERA U GOSPODINA MI JE POMOGLA

DA TAKO UZIMAM LJUDE OKO SEBE.

DA IH PRIHVATIM.

I TEŠKO MI JE PONEKAD. MORAM

"POGAZITI" ONAJ MOJ OHOLI I

LICEMJERNI "JA". KOJI JE ČESTO

MISLIO DA JE NAJPAMETNIJI I DA

TREBA BITI PO NJEGOVOM. MOŽDA JE

I BIO U PRAVU ALI SAM SADA

SHVATIO DA JE PRAVO PITANJE BILO

DA LI JE TO BILO PO BOŽJEM PLANU

ZA MENE I ZA DRUGE A NE DA LI SAM

JA BIO U PRAVU.

I ZATO USTRAJEM NA TOM PUTU DA

PO NJEMU "GAZIM".

ISTINA, TO MI NE DONOSI NEKE DOBRE BODOVE U

DRUŠTVENOM STATUSU LJUDI KOJI MISLE DA NE SMIJEMO

POKAZATI SVOJU SLABOST, DA SLABI LJUDI NE MOGU

OPSTATI U POSLU I GRUBOSTIMA ŽIVOTA OKO MENE.

ALI MENI JE TO POTPUNO SVEJEDNO.

JA ZNAM, NE TREBAM VJEROVATI NEGO

ZNAM, JER SAM SE TO UVJERIO U

SVOJEM ŽIVOTU, DA MI JE TO

PRIHVAĆANJE PRVO SEBE TAKVOG

KAKAV SAM, A ONDA I DRUGIH LJUDI

OKO MENE TAKVI KAKVI SU, DONIJELO

PREKRASNI UNUTARNJI MIR I

OSJEĆAJ DA SAM UVIJEK ČVRSTO NA

ZEMLJI. TAKAV KAKAV SAM.

I još sam rekao tom svojem teniskom prijatelju, pola u šali a pola u

zbilji, da je kao i moja supruga.

KOJA ME TEŠKO PRIHVAĆA TAKVOG KAKAV SAM, NEGO ŽELI

DA SE PROMIJENIM I BUDEM ONAKAV KAKAV ONA MISLI DA BI

TREBAO I MOGAO BITI. I NISU TE NJEZINE ŽELJE LOŠE, SAMO

JE PITANJE DA LI SU PO BOŽJOJ VOLJI ZA MOJ ŽIVOT.

I kazao sam tom svojem prijatelju da bih ja htio tako odigrati kako mi on

kaže ali da ja to ne znam i ne mogu. A on mi kaže da on misli da ja to

mogu.

I moja supruga mi tako kaže. Da ja to, takav kakav sam, mogu ako hoću.

DA SE TREBAM PROMIJENITI. ILI, DA SE NE TREBAM MIJENJATI

TAMO GDJE JE PRIJE BILO DOBRO.

NE MOŽEMO NI MI A NI LJUDI OKO NAS BITI TOČNO ONAKVI

KAKVIM BI DRUGI HTJELI DA BUDEMO.

BEZ OBZIRA ŠTO SU TO MOŽDA I REALNE I NORMALNE ŽELJE

SVIMA ONIMA KOJI TO GLEDAJU SA STRANE.

NO, GOSPODIN NIJE NAS STVARAO I FORMIRAO PO ŽELJAMA

DRUGIH LJUDI NEGO PO SVOJOJ ŽELJI I SVOJEM BOŽJEM

PLANU ZA NAŠE ŽIVOTE.

JER LJUDSKE SU ŽELJE NESTALNE, LJUDSKA SRCA, VOĐENA

LJUDSKIM, DIŽU SE I PADAJU U SVAKODNEVNOSTI NAŠI

ŽIVOTA IZMEĐU MATERIJALNOG I DUHOVNOG.

ZATO JE OVO NESAVRŠEN SVIJET. U

NJEMU VLADA ZLI.

NAMA LJUDIMA NIJE BITI U OVOM

SVIJETU ZAUVIJEK. NE, ON NAM JE

SAMO PRIPREMA, MI SMO "PUTUJUĆA

CRKVA", ZA VJEČNI ŽIVOT U BOŽJEM

KRALJEVSTVU.

NA OVOM SVIJETU ĆE OSTATI, I S

NJIM PROPASTI, SAMO ONI KOJI ĆE

ODABRATI ZLO I NJEGOVE PLODOVE.

A JEDAN OD OSNOVNIH PREDUVJETA

DA DOĐEMO U BOŽJE KRALJEVSTVO JE

PONIZNOST.

A ONA IZVIRE IZ TOGA DA

PRIHVAĆAMO DRUGE LJUDE OKO SEBE

TAKVIM KAKVI SU. NE ONAKVIM

KAKVIM MI MISLIMO DA BI TREBALI

BITI.

NE, NEGO TAKVIM KAKVIM JESU.

I ONDA ĆEMO SE MOĆI VIŠE BAVITI

GOSPODINOM, KOJI TREBA BITI NA

PRVOM MJESTU, I SOBOM I SVOJIM

ODNOSOM S NJIM.

ZNAM, LAKO JE TO REĆI. I JA ČESTO "PADNEM" U OHOLOSTI

PA ŽELIM DRUGE LJUDE UČINITI NA "SVOJU SLIKU", U SKLADU

SA SVOJIM ŽELJAMA I MIŠLJENIMA. KOJE MI SE ČINE DOBRIM I

LIJEPIM.

NO, MI SMO SAMO JEDNOM STVORENI. STVORENI NA BOŽJU

SLIKU I PRILIKU. I VIŠE NIKADA NEĆEMO BITI TAKVIM

STVORENI. NI MI NI NITKO DRUGI.

MI NISMO STVORITELJI, MI SMO

STVORENJA.

I AKO SUPRUGA I JA MISLIMO DA BI SE NAŠ SIN MOGAO

VIŠE UČITI I POSTIĆI BOLJI USPJEH NA FAKULTETU JER IMA

SVO VRIJEME SVOJEG ŽIVOTA SAMO ZA TO, I SVE DRUGE

UVJETE, TADA JE TO SAMO NAŠE MIŠLJENJE. MIŠLJENJE NAS,

SA SVIM NAŠIM DOBRIM I LOŠIM KARAKTERISTIKAMA.

ALI, MOJ SIN IMA DRUGE KARAKTERISTIKE, I DOBRE I LOŠE, I

ON MOŽE SAMO ONAKO I ONOLIKO KAKO ON MOŽE.

PITANJE JE SAMO DA LI JA, KOJI TO GLEDAM SA STRANE, TO

MOGU PRIHVATITI.

JER MOJ OHOLI "JA" GOVORI DA MU JA DAJEM NOVCE ZA

STUDIJ, ZA SVAKODNEVNI ŽIVOT, DA IMA SVE POTREBNO OD

MENE A ON NE DAJE ONO ŠTO JA MISLIM DA BI TREBAO.

I, KAO PRVO, ŠTO JA TO DAJEM SVOJEM SINU ŠTO JE MOJE

A NIJE BOŽJE? NIŠTA, JER JE SVE TO MENI I GOSPODIN DAO.

PO DAROVIMA KOJE MI JE DAO.

KAO DRUGO, MOG SINA, SA SVIM NJEGOVIM DOBRIM I LOŠIM

KARAKTERISTIKAMA, STVORIO JE ZA SEBE GOSPODIN I

DAROVAO GA KAO DIJETE MOJOJ SUPRUZI I MENI. NAS JE

SAMO ISKORISTIO DA BUDEMO DIO TOGA STVARANJA KAKO

GA JE GOSPODIN OSMISLIO ZA NAS LJUDE.

I MOJ SIN JE TAKAV. I NIJE NIKAKVI PROBLEM.

PROBLEME IMAM JA! ŠTO ĆU JA UČINITI A NE ŠTO ĆE

UČINITI MOJ SIN!

JER AKO JE ON NORMALAN MLADI ČOVJEK, KOLIKO VIDIM NE

KRADE NITI NE LAŽE NAS RODITELJE, NE BANČI, NE TROŠI

NOVCE BEZ VEZE I NE ŽIVI BEZ CILJA, ŽELI, DJELOVAO JE

ISKRENO KADA JE TO GOVORIO, DA ZAVRŠI TAJ SVOJ

FAKULTET, STUDIRA I POLAŽE ISPITE U SKLADU SA SVOJIM

SPOSOBNOSTIMA KOJE NISU DALEKO IZNAD PROSJEČNIH NEGO

SU PROSJEČNE, TADA JE ON I NJEGOV ŽIVOT U BOŽJIM

RUKAMA.

I ON VJEROVATNO VRŠI BOŽJU VOLJU, ZA SEBE,

SADA, U OVOM DIJELU SVOJEG ŽIVOTA.

JA TO TREBAM I MORAM SAMO

PRIHVATITI. NE RADI MOJEG SINA,

NEGO RADI SEBE.

MI NISMO STVORITELJI, MI SMO

STVORENJA. I ZATO NE MOŽEMO

MIJENJATI DRUGE NEGO IH SAMO

PRIHVAĆATI, TAKVE KAKVI SU.

A JEDINO ŠTO MOGU, A TO ĆU SADA

SVE VIŠE I VIŠE ČINITI, MOGU SE

GOSPODINU MOLITI I ZA SVOJEG

SINA, I ZA SVOJU KĆER, I ZA SVOJU

SUPRUGU, I ZA SEBE OSOBNO.

ZA SEBE DA MI UDIJELI SNAGE I

VJERE DA IH PRIHVATIM U CIJELOSTI

TAKVI KAKVI SU A ZA NJIH DA IM

GOSPODIN UDIJELI OBRAĆENJE,

UČVRŠĆIVANJE VJERE I NUTARNJE

ISCJELJENJE KAKO BI MOGLI MIRNO I

ZADOVOLJNO ŽIVJETI SVOJE ŽIVOTE

KOJE IM JE GOSPODIN NAMIJENIO.

HVALA TI, BESKRAJNO TI HVALA

GOSPODINE, ZA MOJU OBITELJ!

NEKA TI JE VJEČNA SLAVA I HVALA, BLAGOSLOVLJEN BIO U

VIJEKE!